

gaaer ud paa. Jeg har ingen Klbe, hvoraf jeg kan øse Kundskab om dets Indhold. Imidlertid slutter jeg mig til, og det er ogsaa sagt mig, at det skal gaae ud paa Vedtagelsen af den Bestemmelse, som var under Forhandling ved Udskrivningsloven, nemlig at de i Kongeriget udfreyne Tropper ikke maae benyttes til tydst Forbundscontingent. Er Lovforslaget af et saadant Indhold, da maa jeg antage, at det ibetmindste under de nuværende Omstændigheder ikke kan føre til noget Resultat. Grunden til denne min Mening vil det høitærede Thing tildeels kunne udlede af de Forhandlinger, der have fundet Sted om det Tillæg til Udskrivningsloven, som jeg nys nævnte. Jeg skal saaledes kun henstille til det høitærede Thing selv, hvorvidt det maatte ansee det rigtigt, at Lovforslaget fremmes videre.

Tillisch: Det er heller ikke mig aldeles klart, hvorvidt det vilde være hensigtsmæssigt, at det ærede Thing tog nærværende Lovforslag under Behandling. Det er nemlig under Forhandlingerne i Anledning af Udskrivningsloven saa klart udtalt her i Thinget, hvad der er Thingets Mening, at derom ikke kan være mindste Tvivl men nu at vedtage en Lov, som den foreslaaede, forekommer mig ibetmindste meget betænkeligt. Vi have i alle de Sager, der hidtil have været behandlede, og som kun paa nogen Maade have slaaet ind paa Fællesforsætningen, udtalt, at vi saameget som muligt ville undgaae enhver Behandling af den Slags Sager; men, ved at tilstede dette Forslags Fremme, ville vi komme til at afhandle en Sag, som slaaer ind paa Fællesforsætningen. Dette er dog ikke den væsentligste Betænkelse, som jeg har ved dette Lovforslag; min væsentligste Betænkelse er den, at vi jo umulig kunne være visse paa, at den Lov, som her er foreslaaet, ogsaa, hvis den skulde blive vedtagen af Rigsdagen, vilde blive udvidet til ogsaa at gjælde for Hertugdømmet Slesvig, og vi vilde altsaa, ved at vedtage dette Forslag, let give Anledning til, hvad vi dog hidtil saameget som muligt have stræbt at undgaae, nemlig at gjøre en Adskillelse mellem Slesvig og Danmark og skabe en Forbindelse mellem Slesvig og Holsteen. (Hør!) Vi vilde derved vedtage en Lov, som forbyder eller for-

mener de Soldater, der ere udfreyne i Kongeriget Danmark, at tjene i det tydst Forbundscontingent, hvorimod dette vilde være tilladt for de slesvigiske og holsteenske Soldater. Af den Grund finder jeg det meget betænkeligt at gaae ind paa denne Sag, og jeg troer, at den, da vi saa tydeligt have udtalt, hvad der er Thingets Mening, er overflødig. Jeg kan nemlig ikke see, at den Frygt og Bekymring, der er udtalt i denne Henseende, under de nuværende Omstændigheder kan være fyldestgjørende, og jeg troer derfor, at vi ikke bør tilstede denne Lovs Fremme, og derved udsætte os for Forhandlinger, som vi ellers søge at undgaae, og som muligt kunne føre til Ubegageligheder.

Knuth: Jeg troer ikke, at det ved den Sags Behandling, hvortil der er sigtet, er kommet til en saadan Klarhed angaaende det høitærede Things Anskuelse om dette Punkt, at det ikke skulde være nødvendigt at fremdrage det til en ny Behandling, og at der ikke skulde kunne være Haab om, at det navnlig blev bragt til den størstmulige Klarhed, at den af mig foreslaaede Lov kun er et Udtryk af den Retstilstand, som virkelig bestaaer, og det er kun fra dette Synspunkt, at jeg har fundet mig foranlediget til at bringe den frem. Lykkes dette, er det muligt at bringe det til Klarhed, at Loven er et Udtryk af den Retstilstand, som bestaaer, saa er ogsaa den Indvending, som er fremsat af den ærede Rigsdagemand, der nu talte, dermed forsvunden; thi da vil det Samme nødvendigt ogsaa gjælde om Hertugdømmet Slesvig, og det vil da ikke være muligt, at en saadan Forffjel som den, den ærede Rigsdagemand sigtede til, kunde gjøre sig gjældende, saa meget mindre som, hvis der er noget Land, med Hensyn til hvilket det maa være af den allerhøieste og meest paatrængende Interesse for Regjeringen at gjøre det klart og stedse holde det klart, at det ikke staaer under Forbundets Høihed, saa er det netop Hertugdømmet Slesvig. Jeg troer derfor, at den paapegede Fare aldeles ikke er tilstede, men at der vil være den mægtigste og stærkeste Interesse, som der kan være, til, at det, der maa erkjendes allerede her at være den bestaaende Retstilstand, ogsaa med den størstmulige Klarhed maa høvdes for Hertugdømmet